

στο μικροσκόπιο...

Αναστάσιμος ρεαλισμός

Του Χρηστού Γιανναρά

Αν υπάρχει ένα «σκάνδαλο» με τον Χριστιανισμό, είναι ότι συνιστά πρόταση για λίγους. Τόσο (ή και περισσότερο) δυσπρόσιτη πρόταση όσο και η Τέχνη ή ο έρωτας. Οι πολλοί «θαυμάζουν» και «συγκινούνται» με την Τέχνη καταναλώνοντας επιδερμικές αισθητικές ευχαριστήσεις – ελάχιστοι κατορθώνουν να γευτούν τη γλώσσα των αποκαλύψεων, που είναι το κάλλος. Οι πολλοί φαντάζονται ή αυθυποβάλλονται ότι «ζουν» και «γνωρίζουν» τον έρωτα, επειδή συνεπαίρονται από την έλξη, την υποσχετική ηδονής, που τους ασκεί μια επιπόλαιη στη ζωή τους παρουσία – ελάχιστοι φτάνουν στην ψηλάφηση της ελευθερίας από το εγώ, που είναι ο έρωτας.

Το ίδιο και με τον Χριστιανισμό: Οι συντριπτικά πολλοί τον λογαριάζουν για

«θηρησκεία», μian από τις πολλές, έστω την καλύτερη. Θρησκεία ιδεολογικών (αναπόδεικτων) βεβαιοτήτων και απρόσιτων σε εμπειρική επαλήθευση υποσχέσεων. Τις βεβαιότητες και τις υποσχέσεις τις «λανσάρουν» επαγγελματικά στελέχη, όπως σε κάθε ιδεολογία. Η γλώσσα τους είναι τόσο ξύλινη, τόσο άσχετη με την πραγματική ζωή και τη χαρά της ζωής, ώστε ακόμα και οι ίδιοι αναζητούν ελκυστικότερα υποκατάστατα: καταφεύγουν στην απολογητική της πρακτικής ωφελιμότητας που έχει για τη συλλογικότητα η θρησκεία. Έτσι, οι κορυφικοί των επαγγελματικών στελεχών μιλάνε συνεχώς για τις επιδόσεις τους σε «φιλανθρωπικά έργα», για οικοδομικές δραστηριότητες δημιουργίας «κοινωνικών ιδρυμάτων» – συναγωνίζονται το υπουργείο Υγείας - Πρόνοιας, για να αποδείξουν πόσο κοινωνικά χρήσιμη είναι η θρησκεία.

Ευτυχώς, οι συντριπτικά πολλοί δεν έχουν ακόμα κατορθώσει να καταργήσουν τον πυρήνα της πρότασης του Χριστιανισμού: το εκκλησιαστικό γεγονός, ως λαϊκό σώμα σύναξης λειτουργικής. Το έχουν αλλοτριώσει στο έπακρο, το έχουν παραμορφώσει, ονομάζουν «Εκκλησία» την ιδρυματική γραφειοκρατία και διοίκηση. Αλλά δεν έχουν ακόμα καταργήσει την πραγμάτωση του εκκλησιαστικού γεγονότος ούτε τη φανέρωσή του στη γλώσσα είκοσι αιώνων λατρείας. Έτσι, κάποιοι λίγοι, ίσως ελάχιστοι, μπορούν ακόμα να ψηλαφούν στο «Χριστός Ανέστη» κάτι από τον θάνατο που «πατείται θανάτω», για το Πάσχα - πέρας από το παράλογο της ύπαρξης στην ερωτική πληρότητα της ύπαρξης. Αδιάφορο αν τα διαγγέλματα των επαγγελματικών στελεχών συνεχίζουν να αναπαράγουν την ξύλινη γλώσσα της ιδεολογίας.

Φέτος, κεντρικό θέμα των πολλών, σε μέρες εόρτιες, είναι, αν θα φορολογηθεί από το κράτος η «Εκκλησία». Ο αρχιεπίσκοπος Αθηνών δήλωσε («Κ» 23/3/2010) ότι «η Εκκλησία πάντοτε προσφέρει... πρόσφερε στο παρελθόν και θα προσφέρει πάλι... δεν αρνούμεθα τη φορολόγηση... θα δώσουμε ό,τι μπορούμε, αλλά όχι με αυθαιρεσίες, περιμένουμε τον διάλογο με την απέναντι πλευρά». Είναι περισσότερο από φανερό, πως όταν ο γλυκύτατος αυτός άνθρωπος μιλάει για «Εκκλησία» αναφέρεται σε νομικό καθίδρυμα υπηρετικό των «θηρησκευτικών αναγκών» του «λαού», των πολλών. Και αυτονόητα το καθίδρυμα ταντίζεται με τους διοικητικούς του ηγέτες – «εμείς, δηλαδή η Εκκλησία», λέει ο αρχιεπίσκο-

πος, «θέλουμε διάλογο».

Αν όμως Εκκλησία είναι το λαϊκό σώμα των βαπτισμένων, (αν στην Εκκλησία ανήκουμε όχι επειδή επιλέξαμε «απόψεις», αλλά με τον έμπρακτο καταγωγικό εγκεντρισμό μας στη σάρκα της Παράδοσης του λαού μας), τότε και η «απέναντι πλευρά», κάθε «απέναντι πλευρά», είναι εξ ίσου Εκκλησία όσο και ο αρχιεπίσκοπος. Άρα δεν υπάρχει περιθώριο να παζαρεύει φορολόγηση με «διάλογο» εξισορρόπησης εξουσιαστικών συμφερόντων. Αν η Εκκλησία δεν είναι το ιερατείο και διοικητικός μηχανισμός «επικρατούσας θρησκείας», δεν είναι το άθροισμα των ιδεολογικά συντονισμένων σε κοινές «πεποιθήσεις», τότε και η «περιουσία» της Εκκλησίας δεν είναι κτήμα των «παπάδων» ή κάποιου Βατικανού. Είναι θησαύρισμα κοινοκτημοσύνης, κατόρθωμα λαϊκής αντίστασης στην παμφαγία των πολιτικών μας τυράννων, ανήκει στο λαϊκό σώμα ενορίας, επισκοπής, μοναστικής κοινότητας.

Αλλά «σώμα» ενορίας, επισκοπής, μοναστικής κοινότητας προϋποθέτει άθλημα κοινών εμπειρικών ψηλαφίσεων: Μόνο η εμπειρία της αυθυπερβατικής «σχέσης» (όχι η θνητή ικανότητα του cogito) μπορεί να μεταγγίσει ελπίδα ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος φανερώνοντας την ελευθερία του από κάθε προκαθορισμό θεότητας, και ανέστη εκ νεκρών ελεύθερος από κάθε προκαθορισμό ανθρωπότητας. Οτι ο «τρόπος» αυτής της υπαρκτικής ελευθερίας είναι η ερωτική (πάντα σταυρική) ανταπόδοση: η αποδοχή του θανάτου της ατομικής ιδιότητας, που μεταθέτει την ύπαρξη στην αγαπητική σχέση αθανατίζοντας την πά-

ντοτε αναφορική ετερότητα του «προσώπου».

Κυριακή των Βαΐων βράδυ, μιλούσε ο αρχιεπίσκοπος σε τηλεοπτική συνέντευξη: Για τη διοίκηση που τόσο τον κουράζει και τον κάνει να λαχταράει την απόσυρση στα βιβλία του και στα γραψίματά του. Αλλά δεν αποσύρεται, γιατί θέλει να φτιάξει τα φιλανθρωπικά ιδρύματα που ονειρεύεται: για την απεξάρτηση από τα ναρκωτικά, για την προστασία παιδιών με αναπηρίες. Και προέκυπτε εύλογη η απορία: γιατί έβαλε υποψηφιότητα για αρχιεπίσκοπος και όχι για πρόεδρος της UNESCO ή του ΠΙΚΠΑ, αφού δεν έχει ούτε μια λέξη να πει για το νόημα της ζωής και το αίνιγμα του θανάτου, τίποτα για τον σταυρό και την ανάσταση; Σε τι διαφέρει η αγαθοεργία της Αρχιεπισκοπής από τις δραστηριότητες της UNESCO ή του ΠΙΚΠΑ, αν δεν είναι φανέρωση και μήνυμα ελπίδας για νίκη καταπάνω στον θάνατο;

Ακουγε ο τηλεθεατής το θλιβερό περιαιτολογικό curriculum και συνειδητοποιούσε, σε ποια ορφάνια είναι βυθισμένη η Εκκλησία της Αρχιεπισκοπής Αθηνών δεκαετίες τώρα, ποια μοναξιά και εγκατάλειψη βιώνει ο εφημεριακός κλήρος αποκλεισμένος από κάθε σχέση με «πατέρα» και «ποιμένα» επίσκοπο. Όταν η διακονία της «πατρότητας» εκλαμβάνεται σαν διοίκηση και τη μαρτυρία της Ανάστασης υποκαθιστούν κοινωφελή ιδρύματα, τι πιο φυσικό το εκκλησιαστικό έργο να έχει εγκαταλειφθεί στις εισπρακτικές μονομανίες εξ επαρχίας αρχιλογιστή που έχει πια και την ισχύ να επιτιμά με δημόσιες δηλώσεις επισκόπους.

Ο ένας μετά τον άλλον οι αρχιεπίσκοποι Αθηνών και πάσης Ελλάδος είναι άνθρωποι αξιοσυμπάθητοι, ο καθένας με τα δικά του χαρίσματα. Και διαιώνίζουν το κενό της πατρότητας και της αναστάσιμης μαρτυρίας. Με αντικειμενικά μέτρα είναι μια πραγματικότητα θανάτου. Ίσως για τους λίγους εμπειρους του εκκλησιαστικού γεγονότος η αγαπητική αποδοχή και αυτού του θανάτου να είναι ο «τρόπος» της αναστάσιμης ελευθερίας.

JORDAN ANTONOPOULOS

Δικηγόροι -

Συμβολαιογράφοι

* **Αγοραπωλησίες ακινήτων**

* **Αγοραπωλησίες Επιχειρήσεων**

* **Οικογενειακό Δίκαιο**

* **Διαθήκες - Κληρονομίες -**

Περιπτώσεις ελλείψεως διαθήκης

* **Επίσης αναλαμβάνουμε εξουσιοδοτήσεις,**

δηλώσεις Ε9, αγοραπωλησίες και όλες τις νομικές σας υποθέσεις στην Ελλάδα

* **Πληρεξούσια**

* **Όλων των ειδών ασφαλιστικές αποζημιώσεις**

Ζητείστε τον Ιορδάνη Αντωνόπουλο

Το πρώτο ραντεβού δωρεάν

13199

Τηλ.: 9796 3511

Suite 24, 432 Chapel Rd, Bankstown